

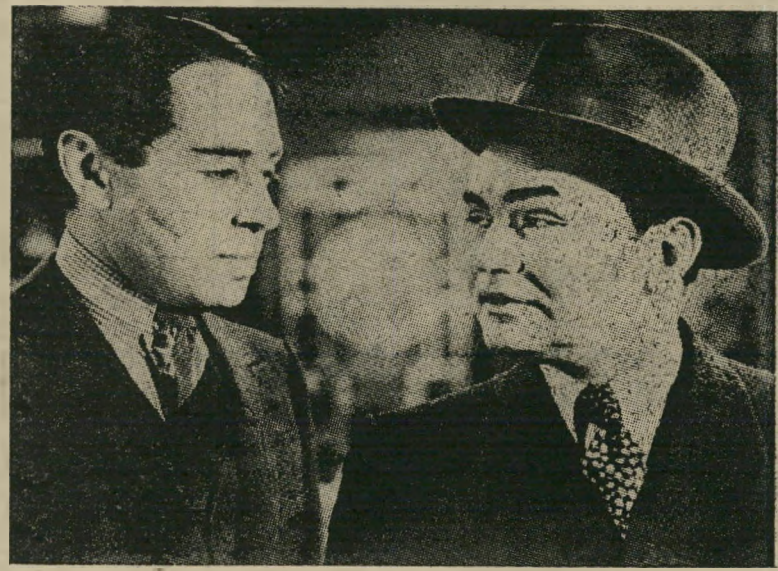
להיות — או לא להיות?

פוליס'וואניס ליב

וכך, במערכה ג' למר"מ, הוא אומר:

להיות שר, או לא להיות — זו השאלה,
מה נעלה יותר, לשאת באורך רוח
תיקשר, חרפת מימשל רפה-אונים
— או אם חמוש לצאת אל שדות שומרון
יתד לתקוע — אכן בלב רכי-לבב!

כאן נפסק, לפי שעה המחזה, אבל כמו כל טרגדיה — סיומו צפוי.

המלטיהמר והורציו בנימאיר
בשעת ויכוח אם להיות או לא

סוף-סוף יצאו משפרעם קצינות
המישטרה הראשונות. תשעה וחצי
חודשי אימונים, יחד עם הבחורים.
אף אחת לא נשרה.

כשכתבנו הנרגש בא לראיין את
בוגרות הקורס ושאל אם התפקיד אי-
נו קשה מדי מבחינה פיזית, ענתה לו
אחת הקצינות החדשות, כי בדרך כלל
אין מגבלות פיזיות מיוחדות — להור
ציא כמה עבודות אותן נשים-שוטרות
לא תוכלנה לבצע, כמו פיזור הפגנות.
אבל, מאידך, אמרה השוטרת, אין כל
בעייה לאשה-שוטרת לנהל פיזור הפ-
גנה...

במילים אחרות, העמידה אותנו
קצינת-המישטרה, על ההבדל הדקדור-
קי בין „הרבצה בפועל“ ו„ניהול הר-
בצה“.

השוטרת, שהיא אגב חסונה ומר-
צקה, אומרת שאת ההרבצה תשאיר ל-
גברים, בעוד את ניהול ההרבצה יכול
לעשות כל אדם — אפילו הוא אישה.

ציבור המפגינים — אנו מקווים —
יקבל בברכה את ההודעה כי ראשי-
הם ימשיכו להתפצץ באלות הגברים
כפי שהיה עד כה, אבל הרוח החייה
שמאחורי מלאכת הפיצוץ עשויה
להיות אישה.

וגם זה משהו.

לילה כטירת המפד"ל. שומרי
המשמרת השנייה מופעתים לראות
דמות חומקת ונעלמת בין הערפרי-
לים. אחד השומרים, יהודה בן
מאיר, מחליט לספר להמר, נסיך
המפד"ל, על שראו עיניו.

המר מסתובב בזמן האחרון מדוכא.
מיפלגתו חזרה לחיק המערך הבוגר-
דני, ומטמאה את משכבה במימשל
חסר-עקרונות. גם המצב מחוץ אינו
שפיר. המלך סאדאת גייס את ליגיר
נותיו ותובע מעבר חופשי בתוך טרי-
טוריה מפד"לית.

בלילה הבא יוצא המר עם בנימאיר
לשמירה. הרוח מופיע שוב והמר מ-
ביע אותה כי תדבר, הרוח מדברת
והמר מכיר כי הקול קולו של בגין
והידיים ידי הרב קוק. הרוח מגלה את
אוזנו של המר סוד נורא, המכניס
אותו לדיפרסיה עמוקה.

מיד לאחר גילוי הסוד נשבע המר
לטהר את המולדת מן היסודות ה-
תבוסתניים שבה. עומדות לפניו שתי
אפשרויות — להצטרף לממשלה עוינת
כדי לחזקה מפני רפיסות-מחין, או
לפעול מחוץ כנגדה ולעשות את כל
שביכולתו לחיסולה.

קשה להמר להחליט. יש פיתוי ב-
תיק בממשלה, עם מכונת ונהג ואפי-
שרות ללחץ על התקציב לכיוונים
רצויים ולקדם את העניין המפד"לי-
הצעיר. אבל מאידך, זוהי ממשלת
בוגדים, רכי-לב ומושחתים המסורים
לתאוותיהם ושטופים זימה, וצריך הרי
לשמור על אימאז' לאומי-לוחם.

דבר המערכת

עצה טובה

עצה טובה יש בידנו אל מר י.
רבין אשר נהג בחוסר זהירות
ויצא אל קונגרסם של מנהיגי אירופא
בשטוקהולם שליד וילנה.

ואם בוולנה עסקינו, כדאי שניזכר
בגואון מוולנה השחורה (היא
לאגוס דליטא) אשר יצא לקונגרס
מן המין הזה יחד עם עמיתו
האפריקאיים, ולא שב עוד לארצו מ-
חמת תאוות השחורה של אחד מ-
שרייצבאו.

ולמר רבין גדולה אזהרתנו לכל
יצא שוב את ארצנו מבלי קחת עימו
את ש. פרס — שאם לא כן חיי-
שיגן שמא יתפוס זה ברסן השיל-
טון בהעדר אדוניו. וגם רבים
אחוזי הפור"י והגל"פ העומדים לצי-
דו במיקרה זה.

ולמר רבין נאמר: „איזהו חכם —
המריח את הנולה, עוד לפני ש-
רואהו פנים אל פנים...“

על השחיטה

ידיו בדם, כדי שזה הראשון יוכל להתקיים ולהמשיך
להיות איש-רוח.

בא השבוע סיפור שלושום השנה להירושימה,
ואיותו הראיון עם השוחט. ייתכן כי אותו שוחט קיצר
לאמריקה כמה שבועות לחימה וחפך במיספר הי
חללים מבין חיילי ארה"ב — אם כי לבטח לא במיספר
החללים הכללי, שכולם אזרחים. אבל גועל „הומניס-
טי“ תוקף את מוחנו הענוג לשמע התיאורים היבשים
ושופעיהנחת של האדם אשר הביא למותם המיידים
של מאתיים אלף בני-אדם, להריסת עיר שלמה, ולגרי-
מת מותי-סורים לעשרות אלפי בני-אדם נוספים
המתים עד היום מתוצאות הקרינה.

זהו השוחט, רבותי, אדם המספר על פעולתו
כאילו היתה זריקה מוצלחת במישחק באולינג.
ואפילו אם אנשים אובלים את הכשר ששחט, כשהוא
עסוף בנילו, צריך ורצוי לשנוא את השוחט.

ואם יגיע רגע שבו ניאלץ לגאל את ידינו בדם —
כדי לא להישחט, נעשה זאת, מתוך גועלי-נפש. כמו
שיעשה אדם הגוע בערב והנאלץ לצוד במוידי,ו,
לחתוך את הגרון, למרוט את הנוצות ולפשוט את
העור, כדי להישאר בחיים. אבל את השוחטים לעולם
לא נאהב ולא נכיר להם תודה, כמיוחד אלה אשר
משווים ביתר קלות בין בני-אדם ותרנגולות מאשר
בין יהודים וערבים ו/או בין אמריקאים ופאנים.
לרעתנו טוב להיות מת, מאשר להיות שוחט.

„לא היו לי רגשות מיוחדים באותו יום, רציתי
רק לסיים את המלאכה,“ סיפר השבוע טיים המטוס
האמריקאי שהשליך את הפצצה האטומית הראי-
שונה על הירושימה, היום לפני שלושום שנה.

במילחמת העולם השנייה היו הפצצות קטלניות,
על זארשה ורוטרדם ולונדון מחד, ועל ערי גרמניה
ואיטליה מאידך. היתה גם הפצצת-עונשין של בנות-
הברית על דרוזן, פמוך לפיום המילחמה, שקטלה
יותר אנשים מן הפצצה האטומית האמריקאית —
אבל מעולם לא פעל צוות כה קטן לגרימת הרס כה
נורא, כפי שהיה במקרהו של צוות המטוס האמריקאי
נושא הפצצה להירושימה.

הטיים, היום מנהל מכובד בחברת תעופה, דיבר
בגאווה על המשימה, על המטוס המצויין ועל הצוות
הנבחר. הוא גם התפאר כי הפצצה הוטלה בדיוק
כמעט מושלם — „אילו היתה לנו אפשרות לתכנן את
הטלת הפצצה כאמצעות מחשב, אינני סבור שהיינו
מדויקים יותר,“ אמר בענווה.

הבאנו את נשא הירושימה, כיוון שבדיוק השבוע
התפרסם „מוסף הארץ“ ראיון עם אחרון דוירי, לוי-
חם ומחנך, אשר בו העלה המרוזאין בין השאר את
תיות „אוכל הכשר והשוחט“ — תיוזה האומרת כי
אדם אוכל-כשר מעדיף לאכול עוף מרוט וארוז בניי-
לוך, מאשר לחזות באקט השחיטה — דבר היוצר
בליבו תיעוב ובוז כלפי השוחט. רוצה לאמר:
ה„הומניסט“ (הפראזיט) שונא את הלוחם, המגאל